

P27 → KONTOR OG KAFE → OSLO

SANE AS

Prosjektansvarlige → Ine Abelsnes Stokka,

Myrna Becker, interiørarkitekter MNIL

Prosjektmedarbeider → Synne Bersvendsen,

interiørarkitekt MNIL

KREDITERING → SIDE 173

byMad – så mye som mulig av overflater ble beholdt som de var. Gulvet ble liggende med ulik type flis og flisene på veggene ble beholdt. Deler av den gamle mesaninen ble benyttet videre og kledd med ombruksplater.

byMad – de valgte å plassere arkitektenes verksted i tilknytning til kafeen slik kafeens gjester kan se modellbyggerne jobbe. Alt av inventar er sammensatt av gjenbruksmaterialer, og eksisterende rom med gammel ytterdør ble restaurert.

Plantegning 1. etasje, byMad.

Plantegning 2. etasje, kontorer.

Bærekraftig modifisering

I Pilestredet 27 ligger Alfheim-komplekset fra 1900-tallet hvor deler av Mad-familien har flyttet inn. Bygget ble tegnet av Herman Major Backer og var opprinnelig planlagt som utstillings- og kontorlokaler, hotell og verkstedbygning for Alfheims Mekaniske Fabrik for Møbel- og Bygningsarbeid. I 2. etasje sitter Mad arkitekter, Sane, Nomad og Mad Communication, og på gateplan har de startet sin helt egen kafe/bar kalt byMad.

Målet med byMad er å ha et sted hvor bylivet møter arkitektur, byutvikling, design og god kaffe, hvor man kan invitere inn på foredrag, ha utstillinger o.l. Her utforsket de ombruk i alle ledd og prosjektet var en mulighet for å dyrke erfaringer og kunnskap i prosjektering rundt ombruk. Sane er interiørarkitekter og har styrt brukerprosess, jobbet med arbeidsplassutforming og utforming av begge lokalene.

Lokalet i 1. etasje ble tatt over først,

og en undersøkelse av hva som kunne bestå og hva som skulle tilføres startet. Det ble besluttet at alle nye elementer skulle være ombruk – bygningsmaterialer, innredninger og møbler. Arbeidet med eget lokale gjorde at interiørarkitektene hadde friheten og muligheten til å utforske og eksperimentere med hvordan de kunne løse utfordringer knyttet til ombruk. Å arbeide med ombruk krever nye prosesser og holdninger fra alle involverte. Tidslinjer og hva som må skje ved endringer, og nye roller blir etablert.

Mad/Sane overtok lokalene i 1. etasje som en nedslitt hvit gipsboks, men med et stort potensial. På grunn av byggets historie visste de at det mest sannsynlig fantes kvaliteter og historiske elementer å eksponere. De oppdaget teglvegger, gammel puss og paneler bak gipsen, profilerte pilarer, spor etter lokalenes historie. Lagene som hadde gjort lokalet til et kjønnsløst og trist sted, ble fjernet – frem kom historie, sjel, farger og kvaliteter.

Det som ble avdekket bak gipsen tok de vare på og fremhevet. De valgte å beholde gulvet som det var og lappet sammen sår og sprekker. Gamle brystninger ble malt, tegl eksponert og reisverket til den gamle mesaninen ble beholdt. Man hadde ikke et klart estetisk uttrykk for lokalet, og det meste ble til under byggeprosessen. Ettersom ting tok form og et uttrykk ble klart kunne de lete mer spesifikt etter overflater og elementer som passet inn. Det dukket opp farger i det lokalet ble strippet, og man plukket opp flere av dem og laget en helhet hvor gammelt og nytt nå spiller på lag. Lokalet fremstår med en tydelig og ærlig identitet og at det kan transformeres og brukes på ulike måter nå og i fremtiden. Interiørarkitektene tror og håper at det vil stå seg over tid ettersom at interiørkonseptet har integrert historien og materialiteten til bygget.

I 2. etasje har den Oslo-baserte Mad-familien kontorene sine. Etasjen er en

byMad – Originale bygningselementer ble eksponert, alt av fast og løst inventar er gjenbruk eller sammensatt av gamle plater og elementer.

byMad – Det fantes allerede en mesanin i lokalet som ble tilpasset ønsket bruk. Man beholdt konstruksjonen, men kledde den på ny med tilgjengelig overskuddsmateriale.

Kontor – vegger satt opp i et modulært system kalt Tewo Flex. På denne måten unngår man gips som må kastes når en eventuell ny leietaker skal overta lokalet.

Kontor – Materialrommet er bygget opp av 100% gjenbrukselementer. Alle plater og stenderverk er gjenbrukt fra tidligere kontorer, overskuddsmateriale fra snekker, samt andre byggeprosjekter.

effektiv kontoretasje, med hovedinngang i midten og en sekundærtrapp mellom kontorene og kafeen på gateplan.

Eksisterende lokaler var delt inn i to; en del med cellekontorer fra en eldre oppussing, og en del med åpent landskap fra nyere tid. Delen med cellekontorer skulle pusses opp, mens i den nyere delen skulle man kun gjøre minimale inngrep. Den opprinnelige ideen var å beholde gulv, as is, men det viste seg etter hvert at det ble for mange sår i teppet, da de startet å fjerne gips som hadde kledd vegger og søyler. Resultat ble derfor at teppet ble byttet ut med et bærekraftig alternativ.

Lokalene i 2. etasje er relativt åpne, men det var behov for noen møte- og stillerom. For å unngå å sette opp enkle gipsvegger, som må fjernes når en eventuell ny leietaker overtar lokalene, valgte man å sette opp et nytvirket systemveggkonsept, utviklet av

Made og Tewo, kalt Tewoflex.

Veggene har to heltresjikt, isolasjon i midten og består av 20 cm brede elementer som settes sammen og låses av en bunn- og toppsville. Veggene kan på samme måte pusles fra hverandre og settes opp på nytt eller annet sted. Dette systemet gir en faktisk fleksibilitet uten at det genereres avfall når man gjør om på planløsning i lokalet på et senere stadium.

I faste innredninger og øvrig inventar hadde Sane stort fokus på ombruk. I lokalene var det allerede to tekjøkken som de valgte å sette sammen til ett nytt kjøkken. De gjenbrukte skrog, armatur og kjøleskap, og samarbeidet med Norwegian Trash for å lage fronter til de eksisterende skrogene. Platene er omsmeltet plastavfall fra blant annet spoler til symaskin, 3D-printer filament og lignende.

Annen fast innredning satte de sammen

av rester fra byggeprosessen i 1. etasje, materialer brukt i tidligere lokaler, samt funn på Finn og hos Resirqel. Tekstiler var vanskelig å finne brukt i god kvalitet. De ønsket tyngre gardiner til inndeling av lokalet og for å bedre akustikken. Ettersom alt av ulltekstiler lages på mål er det derfor lite avkapp. Til de tyngre gardinene gikk de for norsk ull fra Gudbrandsdalens Uldvarefabrikk på Lillehammer. Tynnere tekstiler var noe enklere å få tak i, de kom over en 20 år gammel fallskjerm som skal brukes som avskjerming i møterom.

Målsettingen med prosjektet P27 var å gjennomføre et interiørprosjekt primært gjennom å arbeide med ombruk. Sane ønsket å «feie for egen dør», bevise at det går, og at det kan se riktig bra ut. For Sane som interiørarkitekter ble det en nyttig erfaring og viktig kunnskap.